Slavnost Jungmanova v Praze.

(Dokončení.)

Svatobor, spolek spisovatelů českých, nedal se odstrašiti velikosti úlohy, která mu byla přisouzena hlasem všeho národa. — Jakoť sobě obral heslo: "Osvědčuj, podporuj, pamatuj", tak chtěl i třetí tento a úkolů svých vykonati spůsobem zvláště vznešeným: oslavou velikého spisovatele našeho. — A věru nemohl se rozpakovati, komu by měl přede všemi rodáky osvědčiti tuto čest, neboť věděl, že Jungman byl skutečně předákem všech ostatních spisovatelů našich novější doby. Že Jungmann jest takořka representantem celého nového věku národa českého. — S mnohou obětí, s mnohým uskrovněním se v jiných úlohách svých přistoupil k dílu při všeobecném účastenství, kterého mu při tom jevil celý národ náš.

I sám J. V. císař a král náš osvědčil v této věci k národu svému sympatii svou a přidal se ku krásné úloze Svatoboru, udělív mu bohatou podporu, a tak při svorném účastenství celého národa a pomocnou rukou jeho stalo se krásné dílo toto skutkem, — a tak nám bylo dopřáno, oslaviti muže tak vznešeného, oslaviti velikého vlastence, velikého spisovatele, velikého buditele národu našeho.

O tomuto muži pravil slavný věštec náš Kollár:

"Byť i vyschlo lože Vltavino,
Tvoje, pokud stane Slavie:
jméno Jungmann věčně bude
jmíno."

(Sláva! Sláva! Sláva!)

Již tedy hodláme přistoupit k tomu, abychom Vám odhalili pomník tohoto muže, jehož památka blahodárná bude věčně žíti, v národě českém i v celém národu slovanském. — Již tedy odhalíme Vám pomník našeho oslavence, našeho dobrodince, miláčka našeho! (Na zdar! Sláva!) Rouška padá. (Několikrát Sláva!) Deputace kladou věnce.

Již tedy stojí před Vámi ten pomník národní vděčnosti co skvělý důkaz, že národ český nezapomíná dobrodinců svých. — Již stojí tu před Vámi věrná podoba muže slavného, jehož veliký pěvec náš Kollár nazval tichým pěvec náš Kollár nazval tichým geniem národa našeho! Po těchto místech chodíval tento muž, který po celý věk svůj národ v srdci nosil. — Po těchto místech spěchal každý den ku práci své za národ svůj, a na blízku zde věnoval celý život svůj práci za tento národ. — On nevyhledával čest svou v tom, aby kritisoval práce jiných, aby jiným vyměřoval pole jejich činnosti, jemu bylo pravidlem: dělej sám! (Výborně.)

A tak přátelé a rodáci může pomník ten všem nám sloužiti za znamení a napomenutí nesmrtelného muže, abychom i my konali povinnost svou k národu svému, jakož i ji konal on. On má tu zásluhu, že celý národ byl povzbuzen a že tisícové a zástupové velicí hlásí se věrně k národu tomu, že pevně státi chtějí při něm, odhodlaně státi za čest a přirozené právo jeho. (Výborně.) A muž ten při veliké skromnosti své dokázal to, že nadchnul národ celý novým životem, že takřka zasvětil a započal novou epochu života našeho. — A tak stojí pomník ten zde co veliký mezník, postavený mezi dvěma periodama v dějinách našeho národa, mezi dobou našeho sebezapomenutí, dobou našeho ponížení a na druhé straně dobou našeho z mrtvých vstání, našeho povznešení k novému životu, k nové práci a bohdá k nové slávě. (Výborně.)

Tak stojí zde ten pomník, jehož první myšlenka vznikla ve vděčném duchu našeho národa, která učiněna skutkem slovem tohoto národa.

Ušlechtilé dílo českých umělců a nová ozdoba královské Prahy naší, hlavy království českého a národa našeho. (Výborně.)

Svatobor, kterýž tento pomník postavil, nemůže učiniti lépe, než když jej odevzdá této matičce naší, která již tolik drahých památek chová v lůně svém, a která zajisté i tento bude opatrovati. —

Již tedy obracím se k Vám zástupcové města našeho a především k Vám, pane starosto jeho, žádaje Vás, abyste přijal v opatrování své pomník, jejž vděčný národ postavil velikému vlastenci svému.

Mámeť ve Vás důvěru, že věrná tak učiníte, neboť víme, že jste věrní synové svého národa, že i ve Vás bije věrně a vřelé srdce za tento národ, že i Vy Jste odhodláni vždy státi při tom a volati: Všem dobrodincům, všem zastancům, všem osvěcovatelům národa našeho, kteří zaň pracují v duchu Jungmannově, budiž věčná paměť a sláva. (Sláva! Sláva! Sláva! Sláva Riegrovi.)

Po řeči Dr. Riegra přijmul purkmistr pražský, pan Em. Škramlík, pomník jménem města v delší řeči v které vzpomínal zásluh oslavence a vzdal "Svatoboru" dík za tak znamenitou osobu města.

Na zelený koberec kolem pomníku položily ve velebném okamžiku, kdy spadla rouška se sochy oslavence, následující spolky krásné, většinou vavřínové věnce: Museum království českého, Matice česká, akademický čtenářský spolek s heslem: "Tichému geniu 15. května 1879", Umělecká beseda, Český klub, Ženský výrobní spolek český; A. K., s nápisem: Jungmannovi, šlechetníku ducha", a spolek nacenářů pražských.

"Hlahol" zapěl sbor slavnostný, nekonečné nadšené provolávání "Sláva" Josefu Jungmannu šířilo se jako po obsoru valící se bouře ze středu deputace až do nejodlehlejších přeplněných ulic, tisícové zapěli naši velebnou národní hymnu "Kde domov můj", na to zaburácela vzduchem píseň "Hej Slované" a tiše, důstojně rozešel se lid, aniž by třeba bylo příliš horlivým strážcům veřejného pořádku, kteří dle doslechu několik osob zatknouli, přes příliš namáhati se v těžkém jich úřadu.

O pomníku samém pronešeno již tolik úvah, že by zbytečno bylo, zmiňovati se široce o umělecké ceně jeho, jeho vadách a přednostech. Socha stojí na vysokém dle přesného slohu vyvedeném podstavci, jehož dolejší část jest žulová, hořejší z červeného českého mramoru. Bronzová socha harmonuje dobře s pidestalem. Výtečný umělec náš Šimek, kterémuž dle doslechu uloženo bylo zhotoviti sochu jaksi dle předpisu, provedl úkol svůj, pokud nebyl omezen dříve přijatým již plánem, výtečně. Josef Jungmann sedí v jednoduchém staromodním křesle, oděn jsa v fasnatý plášť, který pokrývaje rámě splývá po levé straně k zemi. V tváři Jungmanna zračí se skromnost, dobromyslnost a duch. Na podstavci nalezá se v levo v zlatých římských číslicích letopočet 1877, v pravo jest nápis Josef Jungmann, v čele vavřínový věnec a v zadu odznak "Svatoboru", zlatý kruh sevřený třemi pěstmi, kolem něhož víno se věnec lípový. Jungmann sedí. Tichému geniu prý to nepřísluší, aby vzpřímen stál na vysokém podstavci mramorovém. Skromný učenec musí prý, pakliže potomci zvěční jej v mramoru neb kovu, seděti. Možná že byl Jungmann v obvodu své individuality "tichým geniem", pro národ náš byl však revolucionářem, Tichý genius, stojící na rozhraní dvou epoch, monumentálním svým Slovníkem, svou Slovesností pozvednul národ český z bahna duševní nicoty a uvedl jej na dráhu, jejímž heslem jest a věčně býti musí "ku předu!" Jungmann měl vzpřímen státi na piedestalu. Muž, který snad sám sobě byl "tichým geniem", muž, který však tmu, v které nalezal se národ český zapudil paprsky svého ducha, nejpřednější a největší křísitel národa našeho, zvěčněn byv v kovu, měl státi.

Tatínkovy juchty.

Humoreska od Č.

Motto: Vale, lásko ošemetná,
adio, lebe wohl!

Mašina pronikavě zahvízdla, vlak počal pomalu jeti, až se konečně zastavil. Kundaktér otevřel vůz a zařval: "Station X., zwei Minuten Aufenthalt!" — Seberu rychle svých pět švestek, vyvlíknu předrahé tělíčko na pevnou půdu našeho nádraží, zapálím si čerstvou cigaru, abych přece dělal parádu, a jdu pánovitě domů. Můj Bože: který pak člověk po obytém celém gymnasium nechodí pánovitě? Vždyť si myslí, že od nynějška se bude svět ohjenom trhat, že ho co nejdříve přijdou poníženě prosit, aby milostivě ráčil přijmouti nějaké vysoké místo.

Přišel jsem domů. Maminka a tatínek mne srdečně uvítali; tatínkovi se tolim má cigara příliš nelíbila, ale neříkal nic, Sestra Marina mi čerstva sypala pinou nůši klepů, až jí musela matka připomenout, by mi šla uvařit kávu, že mám nejspíš hlad; já sice hlad neměl, za to ale tím více žízeň, avšak řekl, aby mi poslali pro pivo, netrpěl jsem si; pít pivo hned dopoledne, toho by se byli naši zhrozili.

Po krátké řeči zavrtěv otec hlavou lakonicky pravil: Jenom co teď, hochu, z tebe bude!?"

Tu máš! Já myslil, že už jsem čerta kus, a otec se mne táže: co z tebe, hochu, bude? —

Sestra Marina mi přinesla kávu; já pohodlně piju, poslouchám jí a obdivuju se vyšidlice její; ženské mají přece jen ráčné efety, to jim nikdo nevezme. — Ona ale najednou mrští zrakem pod stůl, a zarazie proud své výmluvnosti, pomalu praví: "I já, Matýsku, ty máš roztrhané boty — podelvy pryč!"

Já dělal, jakobych o tom neměl ani zdání, ačkoliv mi velmi dobře znám byl chatrný stav mé obuvi.

"I jdi, Marino, to snad ne — na mou věru — ajajaj — to budeš, Marino, tak laskava a pošleš mi je k panu mistrovi Kopejtkovi."

"Už zase roztrhané boty!" vážně poddotkl otec. "Ale, ale, Matýsku, vždyť sem ti před čtrnácti dny poslal pěrku na podšití."

"Ovšem, tatínku, to jsou právě ty podšité boty."

Zdá se mi, že jsem sepřitom začervenal, protože to byla hanebná lež.

"Hm hm — za čtrnáct dní — šlakovité pražské dláždění — podle toho bys potřeboval na boty jedno sto a dvacet zlatých!", Takto jaksi čtverácky počítal otec.

"A což ty letní botky, Matysku, co jsem ti na ně onehdy poslala, ty už máš také pryč?" starostlivě se tázala matka.

"Také, maminko, také; ale podívej se mi, Marino, do kufru, mám tam ještě dva páry, snad bude některý z nich dobrý."

Vlastně to byla jenom výmluva z nouze dobrá; znal jsem až příliš dobře kvalitu "těch dvou párů v kufru", a aby některý z nich "dobrým" byl, to bez patrného zázraku bylo absolutně nemožno.

"Ukaž, Matysku, já tě zuju a pošlu boty ke Kopejtkovi, aby ti je prozatím ještě dnes spravil, než ti udělá nové." Tuto moudrou radu mi dala Marina, a já ihned radostně jí uposlechl. Tím se ukončila botová bouře, které jsem se po celou cestu strachoval; otec si nejspíše pomyslil svůj díl a já také svůj.

Po obědě sedím doma sám; otec šel do úřadu, matka někam za kmotru a Marina "do šití". Nikdo nezůstal doma, leč jediná Madlena, naše služka; ta myla vedle v kuchyni nádobí.

"Madleno, pojď sem!"

"Co poroučej', pane Matysku?"

"Utři si ruce." — Madlena si utřela ruce. "Tak, — co teď poroučej', pane Matysku?" Předně mi neříkej Matysku; já nejsem žádný Matysek, jsem už hodný Mates, ačkoli nepochopuju, co tatínkovi napadlo, mně dát říkat Mates; ty ale ode dneška budeš mi říkat: Mladý pane. Rozumíš?"

Mhm."

"Za druhé: máte nějaký džbánek?"

"Máme tři."

"Vezmi tedy jeden — ten větší — jdi s ním ke Koníčkovům a přines mi tři holby piva — ať je napíšou na tatínka; dřív ale zajdi do trafiky a kup mi tam za pět krejcarů sprostého a dva balíčky tříkrálového; ať to napíšou na tatínka, rozumíš?"

"Rozumím, mladý pane."

"Teď jdi — a už ať jsi tady! Počkej ještě; vezmi u Koníčků hned čtyry holby, ať nesedím doma na suše, jako kapr na písku."

Vezmu si tatínkovy trepky, tatínkův starý župan a chodím po pokoji. Madlena přinesla pivo a tabák.

',Madleno!"

"Co poroučej', mladý pane?"

"Utři se ruce a podej mi sklenici."

"Všecky sklenice jsou zamčeny v etažéru a maminka má klíč."

Jdi tedy — však já dovedu pít i ze džbánu."

Napiju se; pivo dobré. I myslím si: Budou-li mít u Koníčků celé prkénky takové pivo, dostanu od tatínka eminence a velikým a tlustým E.

Smíchám tabák, nacpu si porcelánku.

"Madleno!"

"Co poroučej', mladý pane?"

"Podej mi sirky."

"Není tu ani jedné; srovna dopoledne nám došly, mladý pane."

"Běž tedy Sestra ke kapci a kup mi tři lkatulky; ať je napíšou na maminku."

Madlena běžela.

Kdyby aspoň byla Marina doma ta má jistotně pár grošů, abych nemusel pro všechno na dluh poslat; co mne se týče, já mám v kapse jako když nula od nuly pojde. Nemusela také chodit do šití, hloupá žába; nechá mne doma samotného! Co je to platno: ten národ na venkově nemá přece ani drtka rozumu!"

"Tu jsou sirky, mladý pane."

"Teď jdi, už nechci nic."

Zapálím si, kouřím a pohodlně piju. Mám zvyk, kdykoli sám piju a sám kouřím, že jistotně sám u sebe velerozumně mudruju. Lidská nátura!

"Jsem tedy pro dnešek doma zavřen — bez bot nemohu nikam, to je jako dvakrát tři šest. — Škoda, že jsem si za pětku, co mi tatínek poslal, nedal podšít boty, nemusel jsem tak nestydatě lhát a nyní doma sedět. Mohl jsem teď jít k správcovům a pobavit se s Hedvičkou. Chudinka, ona ještě ani neví, že jsem doma; má zlatá Hedvička! Saframentské boty, jakživ už neprobiju pětku, radši si dám podšít boty ... Před týdnem mi psala: "Můj drahý Matisku, nemohu se Vás již ani dočkat" — a já jsem zde a musím civět doma! O já hlupák, že jsem si nedal v Praze radši na dluh udělat pár bot! — Madleno, pojď sem!"

"Co poroučej', mladý pane?"

"Běž se zeptat Kopejtka, jestli mi ještě nespravil boty."

"Ale, mladý pane, vždyť jsem je tam donesla teprv před chvilkou!"

"Jenom běž se zeptat ... Co řeknu zejtra Hedvičce, proč jsem k ním nepřišel s poklonou hned dnes? Že jsem měl rostrhané boty, to jí přec nemohu pověděti. Kdyby tu aspoň byla Marina, dala by mně pár grošů a povídala by něco o Hedvičce ... Madleno pojď sem; utři si ruce, jdi za Marinou do šití a řekni jí, aby šla hned domů, že — či, vždyť jsem Madlenu poslal ke Kopejtkovi ... Kýžby tě holce napadlo, přijít domů! ... Tatínek povídal, co prý ze mne bude ... hm, to je hloupá řeč — na tu se musím napít — což ještě ničím nejsem? ... A čím jedenkrát teprv budu, to nezávisí ode mne, to mi zejtra poví Hedvička, čím ona chce být zda-li paní doktorkou nebo paní profesorkou nebo paní advokátkou — mně je to jedno; však Hedvička mě řekne: Můj zlatý Matysku .... eh, čertův Matysek! Jak krásné by to bylo, kdyby mi říkala: Můj zlatý Karle, nebo můj zlatý Jindřichu, nebo Arnošte, ale tak — Mates! taková prósa — hned si při tom každý vzpomene na macesy ... Než ještě zejtra půjdu k správcovům; navoskuju se kníry — Hedvička bude koukat. Marina mně musí dát na rukavičky, ona bude mít pár grošů ... Až tam přijdu, vyseknu poklonu jako podle kružidla, paní správcové políbím ruku — s Hedvičkou budu zatím jen tak, jakoby nic; až mne ale půjde vyprovodit, vezmu ji pěkně za ručinku, políbím ji horoucně a řeknu: Ach, má dobrá, drahá, zlatá Hedvičko, kdybyste věděla — ne, ne' řeknu jí "vy" musím jí přece jednou začít tykat — řeknu jí tedy: Ach má dobrá, drahá, zlatá Hedvičko, kdybys věděla, jak jsem blažen — ach kdybys se mně mohla podívat do srdce, jak jsem dnes celý v nebi, že tě zase vidím! ... Jsem žádostiv, co mi na to odpoví ..."

"Mladý pane, že se nechá pan mistr Kopejtko uctivě poroučet, že musí ty boty podrazit, kluk je přinese zejtra časně ráno."

"Jdi mi na horoucí skálu i s Kopytem, žábě! — to je národ: boty jsou jen dost málo prošoupané, a už je nemůže spravit; já bych to byl sám spravil — ó já oslík, že jsem si nedal v Praze pár bot na dluh udělat! — Madleno!"

"Co poroučej', mladý pane?"

"Nemá ta Marina žádné boty?"

"Ale, mladý pane, cožby naše slečinka nosila boty?

"No no, já myslil tak do státu; ostatně by slečince nohy nespadly, kdyby si obula boty. A což tatínek, nemá ale žádné boty, které by mu byly malé?,'

"Jedny malé ta byly ještě včera, ale Kopejtko je vzal domů narazit."

"Ta máš! Mně se zdá, že má Kopejtko celého tatínka i se mnou na verpánku. A jiných bot tatínek nemá?"

"Doma tu má jenom juchty."

"Přines je sem."

"Mladý pane, ty budou až příliš veliké a tvrdé."

"Jen je ukaž ... Jdi s nima zase k rasu; ty bych si mohl postavit v Praze na staroměstském rynku a zůstávat v nich a třeba ještě někoho si vzít k sobě. Ó já bych se zbláznil — já vrtané dřevo! pětku probiju, boty roztrhám a jsem bos! — Krásný zařátek prázdnin! — Kdyby to věděla Hedvička, že jsem bos, nechtěla by mně už ani vidět, toť jisto. Dozví-li se to zastřelím se hned zejtra ... Až dostanu zas někdy pětku na boty, jakživ ji neprobiju, koupím si hned celou teletinu na boty ... Po osmé latinské bos a nemoci z baráku! ... Tak! to-hle ještě scházelo ... teď sem jde návštěva — ptají se v kuchyni po Marině — — snad sem nepůjdou? Je to ženská a mužský ... Eh set, kýž bych byl šest a čtyřicet hodin za Australií! ... Bestie, už klepou ... prosím, je voino! .. Ach, slečna Hedvika — prosím — a já v tatínkově županu — odpusťte, slečno, — prosím, pane, račte dál!

(Pokračování.)

Chicago & North Western
DRÁHA,

VELKÁ HLAVNÍ DRÁHA ZE ZÁPADU DO CHICAGO A NA VÝCHOD.

Jest nejstarší, nejkratší, nejpřímější, nejpohodlnější, a v každém ohledu nejlepší dráhou. Jest největší železnodrážnou organisací ve Spoj. Státech. Společnost vlastní a operuje

2100 MIL KOLEJÍ.

JEDINÁ DRÁHA NA NÍŽ JEZDÍ Pulmanovy saloni vozy

MEZI C. BLUFFS & CHICAGO.

Žádná jiná dráha nejezdí s Pulmanovým ani jakými jinými salonními vozy mezi řekou Missouri a Chicago.

Trať položena jest těžkými ocelovými kolejemi, které spočívají na štěrkové navážce a mosty jsou buď železné neb kamené. Osobní vlaky zaopatřeny jsou všemi známými vynalezy, sloužícími k pohodlí neb bezpečnosti a jezdí rychleji než kterékoliv jiné vlaky na cestě pevninę. Společnost rozšířila valně veškeré své cestovní prostředky a staví ve vlastních dílnách parovozy i osobní vozy dle potřeby, aby mohla vyhověti všem požadavkům. Vládnouc nevyrovnatelnými prostředky, může společnost zaručiti dokonale pohodlí všem.

ROZKOŠNÁ VYHLÍDKA

která se cestovatelům po této dráze všude skýta, poskytuje po celé cestě střídavé panorama řek, vrchů a krajin, jimž na krásu není v Americe rovno.

K JÍDLU STAVÍ SE

vlaky na příhodných místech a zdrží se všude dosti dlouho, aby každý pohodlně jídla požíti mohl.

CESTOVATELE NA VÝCHOD nechť pamatují si, že jest to

NEJLEPŠÍ DRÁHA DO CHICAGO

a do všech míst východu. Cestovatele po této dráze mohou vyvoliti si jednu z

PĚTI ROZDÍLNÝCH DRÁH

a použíti výhody

OSMI DENÍCH LINIÍ PALÁCOVÝCH VOZŮ Z CHICAGO DO

Philadelfie a New Yorku

a jiných měst východních.

Požadujte od jednatelů od nichž kupujete lístek po North Western dráze. Prohlédněte si listky a neberte je nejsouli na tuto dráhu.

Dostanete je u všech jednatelů, kteříž i vaše kufry zdarma vzíti mají po této dráze.

PRŮJEZDNÉ LÍSTKY po této dráze do všech míst na východě koupíte v písarně Central tichomořské dráhy a v čís. 2. Montgomery ul. v San Francisco a u všech větších jednatelů dráhy Central Pacific a Union Pacific i všech drah západních.

New Yorska písarna, čís. 415 Broadway. V Boston čís. 5 State ul. V Omaha 245 Farnham. V San Francisco 2 New Montgomery ul. V Chicago 62 Clark ul., pod Sherman housem, 75 Canal, roh Madison ul; na nádraží na Kinzie ul., roh zap. Kinzie a Canal ul; v nádraží na Wells ul., roh Wells a Kinzie ul.

O podrobnější zprávy, které byste snad od místních jednatelů obdržeti nemohli, pište na

MARVIN HUGHITT, Gen'l Mang'r — W. H. STENNETT, Gen'l Pass. Agt.
CHICAGO.

Příjezd a odjezd vlaků
V OMAHA.

Přijíždí		Odjíždí	
Poštovní *	10.40 več.	Poštovní *	5.05 ráno
Express	10.00 ráno	Express	4.00 odp

* Vyjma neděli. — * Vyjma neděli.

Konsul H. Claussenius.

H. Claussenius & Co.
čís. 2. jižní Clark u.
CHICAGO. ILLINOIS.

Depositní a úsporní banka; směnky do všech míst v **Rakousku a Německu. Výplaty** c. k. **poštovními úřady. Plnomocenství** zákonitě vystavená; **dědictví** levně se vymáhá; **cestovní pasy** se obstarávají; **přeplavní lístky** nejlepších společností paroplavebních v cenách nejnižších.

C. k. rak.-uherský konsulát.
H. CLAUSSENIUS, konsul.

DO DAKOTA.

C. J. KADIŠ.

Česká lekárna!

na 3. ulici vedle pošty
v
Yankton, - - Dakota.

Nejstarší český obchodník
V YANKTON, DAKOTA
jest
ALBERT ŽEMLIČKA,
který se právě přestěhoval do svého nového domu
na 3. ul. naproti Merchants Hotel Livery Stable.
Prosím vše chuti generosu i libovolný ve vší kvůli. Má tak zařízený

SALOON,

s dobrými nápoji a výborným pivem, pro pohodlí farmarů, zvláště z Nor. Hommer Co. a Wahoo. Jelikož obchod můj je vzorně zařízen a ve všech ohledech bojuje samboru, tak vás ctěné k hojné návštěvě.

☞ Nezapomeňte, že platím vždy nejvyšší cenu za vejce, máslo a jiné plodiny.

V cestě do přízně rodáků se pouvati, vždy ochotný ALBERT ŽEMLIČKA.

Do okolí Wahoo.

J. Beránek

Český sedlář,

zhotovuje a prodává

Přístroje na koně, sedla, chomouty a vůbec všechnu práci sedlářskou.

☞ Velký výběr bičů, kartáčů, uřbelců a t. d. na skladě.

☞ Opravky a všechna práce vůbec hotovy se rychle, levně i solidně. O přízeň krajanů svých žádá

(od 5) **J. Beránek.**

Válka! Válka!

U FUHRMANA,

VE WAHOO.

vypovězena válka všem vysokým cenám a všechno zboží prodává se nyní

LACINO.

Právě jsme obdrželi čerstvou a ohromně velikou zásobu

letního zboží,

kartouny, šotiše, bavlněné, vlněné i hedvábné látky na šaty, ženské klobouky atd.

vše v nejhojnějším výběru.

Též máme vždy největší zásobu groceri, nádobí skleněného, porculánového i dřevěného, boty, střevíce klobouky a t. d. a t. d.

PAMATUJTE!

U nás naleznete vždy největší zásoby, nejhojnější výběr, nejlepší zboží a nejlacnější ceny.

T. Kilian, obchodvedoucí — **H. Fuhrman,** Wahoo Neb.

Nejlepší

Dříví a prkna,

jakož i všechny stavební potřeby, jakož i

dveře, okna, vápno, papír i chlupy do malty a t. d.

KOUPÍTE NEJLEVNĚJI U

Ant. Jansy

na 3. a Broadway ulici
VE WAHOO NEB.

(od 5.)

POZOR

ve

WAHOO A OKOLÍ.

Oznamuji ctěným rodákům a příznivcům svým vůbec, že jsem zařídil

na Linden Avenue
naproti Chicago Lumber yardu

OBCHOD
v zboží smíšeném

kde mohu posloužiti ctěným rodákům se vším potřebným:

střižní zboží a drobnosti, kořenářské a potraviny, boty a střevíce a vůbec vše.

Co do podobného krámu patří a v domácnosti potřeba jest a sice ZA CENY NEJLEVNĚJŠÍ neboť mým heslem jest:

Malý výdělek a častý prodej.

O tom se přesvědčíte, když se u mně na ceny zeptáte, dříve nežli koupíte. Za ochotné a náležité obsloužení vám ručím.

Váš krajan *Josef Ledvina.*

Český lékař!

Milým krajanům
ve Wahoo a okolí

dovoluji si oznámiti, že jsem se právě usadil

VE WAHOO

a jsem ochoten posloužiti všem v případech nemoci jakékoliv. Mje zkušenost mnoholetou, a veden jsa snahou, býti vždy rodákům svým prospěšným, naději se, že naleznu přijmutí příznivého.

Písárna moje nalezá se v lékárně p. Beltara. V úctě

Dr. J. FOLBRECHT.

(52—)